

Brinks/Kemerling
Svi su mačo, osim Tima!

Za Alinu

Naslov originala

Brinx/Kömmerling, *Alles Machos – außer Tim!*

Brinx / Kömmerling, ALLES MACHOS – AUSSER TIM

© 2003, 2009 by Planet Girl Verlagm (Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart / Wien

Prava za srpsko izdanje © 2011 Ružno pače

Izdavači:

Ružno pače

Bulevar oslobođenja 26, Novi Sad

Mono i Manjana – suizdavač

Gospodara Vučića 245, 11000 Beograd

Urednik:

Nebojša Burzan

Tehnički urednik:

Goran Skakić

Lektura i korektura:

Milica Bracić i Nebojša Burzan

Za izdavača:

Miroslav Josipović
i Nenad Atanasković

Štampa:

Sajnos, Novi Sad

ISBN 978-86-7608-101-1

Ova knjiga se ne sme umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kom obliku i bilo kojim sredstvom, ni u celini, niti u delovima, bez izričite pismene dozvole autora i izdavača, niti se, bez izričite pismene saglasnosti izdavača, sme distribuirati ili umnožavati na bilo koji drugi način i bilo kojim drugim sredstvom. Sva prava objavljivanja ove knjige zadržavaju autor i izdavač, shodno odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima.

Brinks/Kemerling

Svi su mačo, osim Tima!

Prevela:
Jovana Ivanović

2011.

1

U zatvoru zvanom fudbal

Dok smo se moja najbolja drugarica Alina i ja danas provlačile kroz gužvu ispred prodavnice *Frenc i Bidenkop*, nisam imala pojma da će današnji dan sve da promeni. U stvari, ne toliko sam dan, koliko izvesni Tim Bubek. Bubi! Fudbaler!

Alina i ja mrzimo fudbalere iz dna duše – fudbal i sve što ima veze sa fudbalom, a samim tim i fudbalere.

„Po glavi im se mota jedino da udaraju loptu i da pobeđuju“, kaže Alina.

„A kada dođu do pobeđe, onda samo misle na novac, skupe automobile i plavušice, a one samo misle na NJIHOV novac i skupe automobile“, dodajem.

„Budale!“

„Praznoglavci!“

„Mačo tipovi!“ A njih mrzimo skoro kao fudbalere. Oni su, u stvari, jedno te isto.

Frenc i Bidenkop je najveća sportska prodavnica u gradu, a Alina i ja smo imale nameru

da kupimo nove stvari za balet. Nas dve smo potpuno lude za baletom. Uskoro ćemo imati nastup, u kojem će Alina biti primabalerina i imaće najvažniju tačku u čitavoj predstavi. I druge balerine se trude da pokažu šta znaju, ali ipak smo nas dve glavne. Molim lepo.

Danas nam je gospođa Tibel prvi put pokazala veliku salu. Ona se nalazi iza naše sale za vežbanje i do dana današnjeg nismo znale da postoji. Ogromna pozornica, baršunaste zavese i prava garderoba sa velikim ogledalom okićenim majušnim lampama. A pored nje se nalazi i paravan, iza koga se možemo presvlačiti i istovremeno gledati preko u publiku. Pomislila sam kako će svi muškarci u sali sigurno poludeti, dok se mi presvlačimo, a oni ništa ne mogu da vide. Odmah sam to isprobala, krajnje seksi zabacivši jaknu i pocepane čarape preko paravana i, koketno trepućući očima, poslala sam Alini poljubac. Tako sam prasnula u smeh, da nisam mogla da nastavim sa tim zezanjem, a i Alina nije izdržala duže.

Gospođa Tibel nas je prekorno pogledala: „Deco, to nije za igranje.” Ona je renovirala celu salu i, naravno, bila je jako ponosna zbog toga. Salu bi trebalo svečano da otvori upravo *Baletska škola Tibel* sa svojom predstavom. Naš prvi veliki nastup u takvoj sali! Vau!

„Svetla se gase, mračno je čak i u publici. Čuje se samo tiho šaputanje i nakašljavanje. Svi napeto očekuju početak.” Alina je stajala na sredini pozornice. „Kreće uvertira. Zavesa se podiže. Prigušeno svetlo stvara utisak drveta koje se njiše.”

U predstavi se radi o ljubavi drveta prema balerini. To je, naravno, simbolično, pošto je ljubav jasnog drveta naizgled nemoguća. Neko bi pomislio – može se tako njihati daveka. Ali ne i u našoj predstavi. Alina je igračica i naravno da je bila neverovatno uzbuđena dok je stajala na velikoj pozornici. A ko ne bi bio uzbuđen? Preguraćemo mi to već, nas dve, zato što sve radimo zajedno, zato što nas ništa ne može rastaviti. I zbog toga smo tako jake.

Alinini roditelji su veoma bogati, to i ona sama kaže. To se i vidi, pošto žive u delu grada gde žive samo bogataši, u velikim kućama i vilama. U četvrti, gde se hleb rano ujutro dostavlja direktno pred vrata. Njen tata se bavi nekim poslom sa naftom i nikada nije kod kuće. Putuje od jedne naftne bušotine do druge i vodi računa da muškarcima sa žutim šlemovima rade svoj posao. Ili pravi planove za nove naftne bušotine i zarađuje još više.

Jako je lepo u njihovoj kući, sve je sjajno i ništa ne nedostaje, osim tate. Tada obično pomislim da sam jako srećna što mi je zapao

baš moj tata, Roni. I on se, naravno, po ceo dan vrti oko motora, ali je njegova radionica odmah do kuće i uvek mogu da ga vidim. O. k. priznajem, totalno je *out*, jer sluša Rolingstone. (To su ona četiri matorca, koji još uvek drže koncerte i bacakaju se po bini.) Roni je, naravno, uvek prisutan na koncertima. Trči kroz masu, dok moja mama Lina igra bosa u prašini. Osim toga, on je veliki fan Belih, Bubijevog fudbalskog tima, što me je do skoro užasno nerviralo. Od danas je to potpuno druga priča.

Nakon što smo videle salu, bile smo strašno uzbuđene i nismo mogle da dočekamo naš nastup. Dakle, nalazimo se u radnji *Frenc i Bidentkop*. Meni su potrebne nove čarape, dok Alina želi da nađe novu baletsku suknju. Za nastup jednostavno mora imati novu. Pod hitno! Naravno, ona već ima gomilu sukanja u svim mogućim bojama. Ona ima i svoju karticu sa određenom količinom novca na raspolaganju. Ne znam koliko je to tačno novca. U svakom slučaju, biće dovoljno za novu suknju.

Kod mene je situacija malo drugačija. Svaki put moram da se pomučim kako bih nabavila baletsku opremu. Ne zato što smo siromašni i slično, više zato što Roni ne razume čitavu famu oko baleta. Zato i ne želi da se njegova ćerka njime bavi.

„Stvarno mi nije jasno na koga si!“, žali se on svaki put, kada mu tražim novac za nove čarape. Onda gundajući počne da rovari po džepu i da traži pare, zato što, naravno, kakav je hipik, nema ni novčanik. „Kakva si ti škrtica“, kažem mu uvređeno.

O. k., možda balet i nije Ronijeva omiljena stvar, ali mi uvek dâ novac. Samo mu kažem: „Mislila sam da kod nas svako može da radi ono što želi.“ Tada ne ume da mi odgovori, jer se pozivam na neopozivi zakon hipika.

Da nastavim. Ispred prodavnice je bio ogroman red, sve do ulice. Grupa mladih se podizala na prste ne bi li videla šta se to dešava u radnji. Delovali su nervozno i uzbuđeno. A oni, koji su izlazili, mahali su papirićima i smejali se kao ljudi na brašno.

„Znaš li ti uopšte, zašto se kaže *smejati se kao lud na brašno?*“, upitala me je Alina. Naravno, to smo pomislile istovremeno, kao i uvek.

„Nemam pojma. Možda je to izraz iz srednjeg veka, kada su žene vitezima pravile figurice od testa, koje je trebalo da ih nasmeju i donesu im sreću u borbi.“ Ili tako nešto. „Bolje bi bilo da otkriješ šta se ovde dešava.“

Pitala je prvog do sebe u redu.

„Ne znaš da Bubi danas deli autograme!?“ Tip je bio šokiran što neko ne zna tako bitnu stvar.

Alina je podigla obrvu, na sebi svojstven način. Kada to uradi, uvek deluje kao da je iznad situacije. „Bubi? Nemam pojma ko je to“, odgovorila je zaprepaštenom tipu. Uz to ga je i slagala. Alina vrlo dobro zna ko je Bubi. Svi to znaju, čak i dve strasne mrziteljke fudbala poput nas. Bubi je zvezda Belih, onaj koji daje golove. Da ne dužim – on je broj jedan.

Provukle smo se nekako pored momaka. Čim smo ušle, ugledale smo krdo devojaka na stepenicama, koje su, crvene u licu od uzbuđenja, vrištale iz petnih žila: „Bubi! Bubiii!“. Da čovek ne poveruje. A mi se odmah pogrbile poput zvonara Bogorodičine crkve i oponašamo ih sa isplaženim jezicima: „*Bubi! Bubiii!*“. Potom neopaženo prolazimo kraj njih i idemo ka liftu, jer su stepenice zakrčene histeričnim devojčurama i momcima. Svi su razjapili usta i zadihali se od silnog uzbuđenja. Zatvoreno zbog preopterećenja. Bar je za nas bilo zatvoreno!

„Opet ista priča“, bila sam iznervirana. „Ponovo nam fudbal određuje život, iako ne možemo da ga podnesemo. Nametnut nam je i moramo da ga gledamo. Neverovatno!“

Alina je klimnula glavom zamišljeno i pritisla dugme *jedan* u liftu. „Da se čovek ispo- vraća.“

„Najgore je što smo pod stalnim uticajem spoljašnjih faktora.“ Besnela sam celim putem do radnje sa opremom. Usput smo sretale horde ushićenih momaka i zajapurenih devojaka. „Nemamo pravo da kažemo NE. Nemamo pravo na slobodu odlučivanja. Nalazimo se u zatvoru zvanom fudbal!”

Pogledale smo se ljutito i složile se oko svega. Još uvek je bilo tako! Do danas je Alina znala tačno šta ja mislim i obrnuto. Do danas smo, u stvari, bile jedna osoba. Volimo iste stvari, balet pre svega – obe hoćemo da postanemo balerine – ali i knjige, što je moguće deblje. Zajedno čitamo svako posle podne, već nedeljama. Trenutno smo velike obožavateljke Hermana Hesea. Slušamo istu muziku, naravno klasičnu. To se podrazumeva, ako hoćete da postanete balerina. Morate biti na visini zadatka. I satima maštamo zajedno o tome, kako će biti u budućnosti. Slažemo se i u vezi sa muškarcima. Nikakvi mačo tipovi ne dolaze u obzir za Alinu i Rubi. Njih ćemo sve odbiti.

„I na kraju će tvoj matori – da se razumemo *tvoj matori*, tako ćeš zvati nekog od onih tipova tamo, završiti u kafani”, objasnila mi je, „a ti ćeš sedeti kod kuće i vesti goblene.”

To smo pročitale u ruskim pričama. Muškarci su ispijali rakiju i pričali o politici, dok su žene vezle neki goblen ili posteljину i pričale.

Obično o onima koji nisu trenutno tu, ili o tome šta bi trebalo raditi, kada deca dobiju zube i kako zadržati puževe što dalje od puta. Ne hvala, nije to za nas. Mi želimo osećajne muškarce, one koji bi nas saslušali, sa kojima bismo mogle da pričamo o politici, koji bi voleli balet. Najbolje bi bilo kada bi se i oni bavili baletom.

„Svi baletani su gej”, uzdahnula sam. „Ne poznajem ni jednog hetero baletana!”

Pošto i Alini nijedan nije pao na pamet, jednostavno smo rešile da se držimo podalje od muškaraca i da zauvek ostanemo zajedno. Kome su muškarci uopšte i potrebni, razmišljale smo, prolazeći podignutog nosa pored oduševljene mase.

Prodavnica *Frenc i Bidenkop* je, istina, najskuplja, ali zato ima najveći izbor sukanja. Izabrale smo najlepše za Alinu i ona je nestala u garderobi.

„Čekaj me,” rekla je iza zavese. „Moraš da mi kažeš koja je najbolja. Ali iskreno, u redu?”

„O. k.!” odgovorila sam. Stajala sam ispred garderobe i slušala kako Alina šuška stvarima. Onda sam se, čisto iz dosade, okrenula ka momcima. Nemam pojma zašto, stvarno, sudbina, šta li je. U svakom slučaju, pogledala sam pravo u Bubijeve prelepe oči. Sedeo je malo dalje, za stolom u ograđenom delu. Na